שמא כר"ע אתם אומרים שמטמאה את בועלה. כל מעת לעת ואין לכם טיעור כדבר אלא מעת לעת: לא שמענו. אם טיעורו וכו'. אם לא סבירא ליה דר' לא שהתה כדי שתרד. אלא כדי שתשב[1] ותבדוק ותהא במטה ממתין מספק דהייט אחר אומיס כרב מקלה: שהתה כדי שתרד. דעפיס טיעוריה: אחר הזמן הוא זה. כלומר אחר אחר הוא זה: וכן מעת לעת. כלומר כטיעור הזה ומכאן ולהלן כל מעת לעת של בעילה אם בדקה ומצאתה ממלא טובלה מטמא מטמא טוגא בטמעת לעת בדיה טומאת ערב ופסק מדרבנן לאוות ואינו מטמא מטמא טובל בדה בטומאת שבעה ואפילו לאוות: נבנם להיכל. לקמן מפרש לה: בשלמא לרב חסדא. דאמר כדי שתרד אחר אחר הוא הייט דמטהרי רבנן: וכי תימא דאין עד בידה. דאחר אחר הוא הייט דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת וחיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבגדה הוא דאמר כשמאי דאמר *כל הנשים דיין שעתן וחיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימא הואיל *ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואמא הכי נמי התם אין שור שרוט לפניך הכא יש שור שרוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: מתני' *כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן *הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה: גמ' למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה 'והוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש לכלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת וסת אימא הואי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא ל"ש אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה אסורה קסבר *וסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר "וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא לא

[ונ"ל וכו'] לכם טיעור כדבר אלא מעת לעת: לא שמענו. אם טיעורו וכו'. אם לא סבירא ליה דר' לא שהתה כדי שתרד. אלא כדי שתשב ותבדוק ותהא במטה ממתין מספק דהייט אחר אומיס כרב מקלה: שהתה כדי שתרד. דעפיס טיעוריה: אחר הזמן הוא זה. כלומר אחר אחר הוא זה: וכן מעת לעת. כלומר כטיעור הזה ומכאן ולהלן כל מעת לעת של בעילה אם בדקה ומצאתה ממלא טובלה מטמא מטמא טוגא בטמעת לעת בדיה טומאת ערב ופסק מדרבנן לאוות ואינו מטמא מטמא טובל בדה בטומאת שבעה ואפילו לאוות: נבנם להיכל. לקמן מפרש לה: בשלמא לרב חסדא. דאמר כדי שתרד אחר אחר הוא הייט דמטהרי רבנן: וכי תימא דאין עד בידה. דאחר אחר הוא הייט דמטהרי רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה ואין עד בידה מבעי ליה קשיא: רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת וחיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבגדה הוא דאמר כשמאי דאמר *כל הנשים דיין שעתן וחיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו: ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם: אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא מהו דתימא הואיל *ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה את בועלה אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואמא הכי נמי התם אין שור שרוט לפניך הכא יש שור שרוט לפניך וכן אמר ריש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא: מתני' *כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן *הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת טהרה: גמ' למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה 'והוא שבא ומצאה בתוך ימי עונתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש לכלפי לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת וסת אימא הואי יש לה וסת וסת קביע לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הונא ל"ש אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת וסתה אסורה קסבר *וסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר "וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר רב הונא לא

[1] ב"ל: שתשב.

לא שהתה כדי שתרד מן המטה ממתמה את בועלה [וחייבת בחטאת תני] שהתה כדי שתרד מן המטה ממתמה את בועלה: תימה לר"ש מודה בריש דכדמשמע דלא פליג אלא לחטיפת ל"ב סבר יש אם למסורת וכפ"ק דסנהדרין (דף ד') אין ליה לר"ש יש אם למקרא נבי רבייעים דם הבא מעבי מחיים דקאמר נפשות קרין ויכא למימר דהכא פליג נמי ברישא דהתם פ' דם שחיטה (פריות דף כב:) בחטיכה של קדש וחטיכה של חולין אכל אחד את הראשונה וכא אחר ואכל את השניה זה מביא חטאת חלוי וזה מביא חטאת חלוי דברי ר"מ ואמר חייב הבני הא בשעה שאכל לא היו לפניו כ' חטיכות ומאן דאמר דבמי כ' חטיכות פטור בכה"ג כדאמר התם בסוף פרקין ורבי נמי אית ליה בפ' ספק אכל (שם דף יח:) היכא דאכל את הראשונה במזיד והשניה בשוגג דחייב אחת חלוי על השניה ורבי סבר בפ"ק דסנהדרין (דף ד') יש אם למקרא ול"ל דיש שום חילוק בין מקרא למסורת זה למקרא ומסורת דעלמא דחייל בר רב דבמי כ' חטיכות סבר דב"ש סברי הכא דיש אם למקרא ורב אחי דפליג עליה סבר דב"ש סברי יש אם למסורת *כמו שמליגו (נ"מ דף כב:) נבי יוחן דומיא דיחן ושובר דומיא דעבד (שבועות דף ס:) ושוני דומיא דעני (שם יט:) וכשות דומיא דכפא (שבת דף לג:) והתם יש מעמא אחרינא והוא דבי פריך התם מובא לחייא בר רב ומשני ר"ל היא דמחייב אחת חלוי על חלב טי והא כמה חלבי פליגי במקרא ובמסורת ואמאי נקט מפי ר"ל דשמעתי אחי וגם המקשה וכי לא הוה ידע דמובא תנאי פליגי במקרא ובמסורת אלא כדפריסיה ושוב י"ל דר"ע וכבי תיירו דהכאלון לא אכל כל החטיכה אלא חליה וכשאכל השניה היו עדיין ב' החטיכות לפניו וכענין זה מסבר הירושלמי בהאשה רבה*: **האי** עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה • פרש"י דה"ל לפטני הכל בשהתה וקבה דלמא מפליג בדידה בחין עד בידה בין שהתה לא אלא וכרלה לפרש דה"ל לפרוש בברייתא בחין עד בידה כיון דמתניתין מיירי ביש עד בידה: **בשמאי** דאמר ריש שעתה • ומ"מ מודה שמא אחר אחר דעמא שבעה כיון דחייב אחת חלוי: **אמר** רב לפפרע ור"מ היא • ות"ת דבפ"ק דיומא (דף כ:) תנן מפרשין כ"ג מביאו ז' ימים השמא יבא על אשתו *ספק נדה וקאמר *כמאן כר"מ דאמר אף ממתמה את בועלה וקאמר רב מסורת דאמי מחלי אפילו כרבנן וכאן אחר מחלו דבועלה ממא ז' אמאי לא מצי שמא ממלא כתם דהא מודים חכמים לר"מ בדאמה כתם וי"ל דמשום שמולא דאמר הכא מכאן ולהבא ושור י"ל דהיא חבדוק חטיה קודם פרישה ואז לא נעמא הכהן קודם בדיקה ות"ת אמאי קאמר שמא ממלא אמאי ספק נדה לימא ודאי נדה אם הבדוק שיטר וסת סמוך לבעילה וי"ל דהא לא שביחא: **הבי** איתמר לא שבי אלא שלא הגיע שעת וסתה • לא סיה לי לחזור ממה שאמר אחלה לא שבי אלא שאין לה וסת דאמת הוא דהיא בחזקת טהרה כדאמרינן בפ"ק (נעיל יב:) כל לבעלה לא בעיא בדיקה אפילו אין לה וסת ואיה יכול להוסיף ויש לה וסת נמי בשלא הגיע שעת וסתה כי אלא מישב הגשן שאמר אחלה בלא חוספת: **אפי'** הגיע אמן וסתה מותרת • תימה ליה תוספתא פ"ב (דף יח:) ולקמן פרק אלמה(דף סב:) חזרה לבני ישראל שיפרשו מבשויהן סמוך לוסתן ול"ל בשבתה אחר וסתה שבעה ימים שיטלה לעטול חייב לספק טבילה מידי ספק רלתה בהאמ דר' יוחנן דבסמוך וגמ"ל וסתות דאורייתא אפילו שבתה בשיטור אמן טבילה אסורה דולמי רלתה מבינן לה ומתוך כך יש לדקדק דס"ל לרבי יוחנן דבסמוך (ה) וסתות דרבנן:

אפילו

נר מצוה

מב א מי' פ"ס מסל' שבגדה סל' ו:
מג ב נ מי' פ"ג מסל' מפקוחי מעבר ומשבר סלכס תנ
מד ד מי' פ"ד מסל' מיסורי מיאה סל' ס ופ"ד מסל' מעבר ומשבר סל' ז סמג לאין קולה:
מה ח ו מי' פ"ד מסל' מיסורי מיאה סל' ס סמג שם:
מו ז מי' שם סלכה ט ופי' נמ"מ סמג שם מעש"ע יד' מי' קפד סמיף יח:
מז ח מי' פ"ג מסלכות מעבר ומשבר הל' מז

מוסף רש"י

כל הנשים דיין שעתן. אם רלתה דם די לו אם מעמא מרומה וטהרות שמגע בכן מעמא רלתה, ולא אמרינן מי היכל דהשמא לאיסמא דם בנים המיון לו הוא בדקה נמי מקמי הכי הוה לאיסמא ומומאי בים הרחם המתיזוהו, וק"ל בפרק יולא דחון (לקמן מ.) כל הנשים מעמאות בנים המיון (לעיל ב.).
וסתות דאורייתא. אוקה בדיקה שבאריכה לאמה להבדק בשמא וקמה, דבר תורה הוא, הלכה למשה מסיני, דאורה בחמה בא, ואם בא יום וקמה ולא בדקה מחקיקין לה מעמה (לעיל ע. וכריש לקמן מה.).
וסתות דרבנן. לרבנן הוא דאמרינה ואם לא בדקה מטהרה (לקמן מח.).
[ופ"מ פוס' סוכה ו: ד"ס ר"ם ופוס' שם לב ד"ס בפת ותוספות סנהדרין ד' ד"ס פלגו ופוס' ובחים פ. ד"ס לא לגרלה]

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ס לפי' וכו' ד ב ס מ ן ן וקפות דרבנן נ"ל כלומר דבפמה דרבי יוחנן מפי ס"ל ופסות דרבנן דבנן מ"ל ליס לנב מלינה ול"ג כר יצחק כבי נקטינן וכדכתבו פוסס נדף מ: בר"ס ור"ל בר יצחק וכן כתב בתוס"י :
[שם ו:]

תוספי הרא"ש

עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה.
פרש"י א"כ איבעי ליה לאחני' לאמרי בין עד בידה לאין עד בידה ולא הישון סיגיה ותרבא והשתא משמע דאפי' עד בידה ולא שהה אלא כדי שתרד רבנן: וקשה לפי' דהא מתני' אוקיתנא בעד בידה ואינ"ג ולא קאני עד בידה ולא תיישבן ולמה נפיק מיניה הרבה • ישר אמאי קאמר עד בידה ואין עד בידה מיבעי ליה לא הוה ליה לפיסר אלא אין עד בידה מיבעי ליה ולכך נראה לפרש דה"ק אע"ג דאקיסנא מתני' בעד בידה ס"ם כי נוקי בריייתא באין עד בידה ואין עד בידה כבריייתא אלא ש"ם מרתנן סתם בחד עניינא אירי: **תר"א** ה"ם הוכא דאחרה בשהה רפיא אנפשה ובדקה: תי' ותא לעיל בפ"ק אמרינן אימא הבאים מן הדרך נשיהן להם בחזקת טהרה מפי מאיכן ר"ל דהבא דאי לענין בדיקה הכי דאחרה בשהה בדקה מפי מחיכה דלחיכה בשהה אבל לעיל דאירי לענין הביאה אחרתא דפיקא הבא מן הדרך דרכו לפיס ולחיכה • **אפי'** הגיע עת וסתה ומחרה ומחרות דרבנן • ס"ם דאיך מחרה הא אמרינן בפס"ב דשבועות אומרה לבני ישראל שיפרשו מבשויהן שנה אחת סמוך לוסתן כל"ס שאם עבר ולוסתן שיש לספק שבא דאחה • ר"ל דס"ר כגון שבשתות אחר וסתה כשיטור שיטלה לטבול בתחילה דר' יוחנן דלקמן דאחר בעלה בעלה מחשבי יכי וסתות וכא עליה וס"ל וסתות דאורייתא אפי' שבתה בשיטור אמן בטילה אסור דוחא ראחרה אמר אמרינן לה יש לדקדק דס"ל לר' יוחנן לקמן וסתות דרבנן :

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com